

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, declarat de inculpatul

Țurcan Eugeniu Vladimir, născut la 14 martie 1985, originar și locuitor s. Pelinia, r-nul Drochia.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.08.2014 - 03.03.2015;

Instanța de apel: 20.03. - 25.11.2015;

Instanța de recurs: 22.01.- 06.04.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 03 martie 2015, Eugeniu Țurcan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 200 unități convenționale, în sumă de 4000 lei.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că E. Țurcan, la 26 mai 2014, aproximativ la ora 08²⁰, conducând automobilul model BMW, n/î RZ AE 196 și efectuând manevra de deplasare cu spatele pe bd. Larisa, mun. Bălți, în apropierea blocului locativ nr. 16, încălcând prevederile pct. pct. 41 alin. (2), 45 alin. (1) lit. a), b), c), d), (2) ale Regulamentului Circulației Rutiere, a tamponat pietonul Viorica Gavriiuc cu partea din spate a automobilului, care se deplasa pe jos pe marginea părții carosabile, iar potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 270 D din 21 iulie 2014, pietonului nominalizat i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

3. **Avocatul L. Craveț în numele inculpatului**, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivare, apărarea a menționat, că sentința este bazată pe presupuneri, iar probele administrate în cauză nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, ori, careva martori oculari care ar confirma săvârșirea accidentului rutier de către inculpat nu sunt în cauză și învinuirea este fondată doar pe declarațiile părții vătămate și fiicelor acesteia.

Apărarea a invocat, că de către prima instanță au fost lăsate fără apreciere și declarațiile părții vătămate, din care rezultă că aceasta se deplasa pe partea carosabilă lângă bordură, mai mult, partea vătămată a sesizat organele de drept peste un timp îndelungat după producerea accidentului.

La fel, în opinia apărării, în cadrul cercetării judecătorești nu a fost confirmată legătura cauzală dintre accident și leziunile corporale ale părții vătămate, însăși partea vătămată și fiicele ei au confirmat faptul că piciorul a fost fracturat după căderea acesteia lângă veceu în ograda casei sale.

3.1. Inculpatul E. Țurcan, a contestat cu apel sentința invocând, că cauza a fost fabricată, iar el la 26 mai 2014 nu a tamponat pietonul V. Gavriiuc, or, partea vătămată nici nu avea intenția să apeleze la poliție.

Totodată, inculpatul a specificat, că i-a acordat primul ajutor medical părții vătămate și cu acordul acesteia a transportat-o la spital, iar la examenul medical partea vătămată i-a comunicat medicului motivul precum că, a căzut în stradă, mai mult, la partea vătămată s-au depistat leziuni corporale ușoare.

În contextul celor menționate, inculpatul a mai adăugat, că de către fiica părții vătămate a fost confirmat faptul că după accidentul rutier, partea vătămată a mai căzut jos, motiv pentru care a avut de suferit cu picioarele.

Apelantul a susținut, că a fost amenințat de către nepotul părții vătămate, precum și de acuzare care a insistat ca acesta să recunoască vina pentru a fi aplicate prevederile art. 55 Cod penal, fapt nerealizat din motivul înlocuirii procurorului.

În final, inculpatul a menționat, că partea vătămată a extorcat de la el bani, pe care i-a însușit ilegal, fără ca să le confirme prin careva bonuri de plată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 noiembrie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de apărare și inculpat, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță, probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la condamnarea inculpatului Eugeniu Țurcan în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, în sumă de 4000 lei.

Instanța de apel, în urma aprecierii suplimentare, prin verificarea multilaterală de fapt și de drept a circumstanțelor cauzei și a sentinței adoptate, a conchis, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, se confirmă prin declarațiile părții vătămate V. Gavriiuc; martorului S. Isaev; informația 902 (f.d. 5); plîngerea părții vătămate V. Gavriiuc din 12 iunie 2014 (f.d. 6); schema accidentului rutier din 16 iunie 2014 (f.d. 8); raportul de constatare medico-legală nr. 386 în privința lui V. Gavriiuc (f.d. 15); rapoartele de expertiză medico-legală nr. 216 D din 26 iunie 2014 și nr. 270 D din 21 iulie 2014 în privința lui V. Gavriiuc (f.d. 42, 46).

Astfel, nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul E. Țurcan, instanța de apel a considerat-o drept o metodă de apărare, deoarece întreg cumulul de probe administrate probează contrariul.

La fel, argumentele apărării și a inculpatului prin care se susține, că din principii umane a fost acordat ajutor material părții vătămate, precum și faptul că a fost impus inculpatul să elibereze recipisă, instanța de apel le-a apreciat drept declarative, ori, pe faptul impunerii sau inducerii în eroare abuzive, precum se pretinde, inculpatul nu s-a adresat la organele competente, iar acordarea de ajutor

material și vizitarea părții vătămate de mai multe ori, impune concluzia că inculpatul s-a simțit vinovat de fapta săvârșită și respectiv de urmările provocate.

La compartimentul individualizării pedepsei, instanța de apel a enunțat, că ținând cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, și anume de circumstanțele cauzei, gravitatea infracțiunii, de motivele acesteia, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia, pedeapsa stabilită inculpatului E. Țurcan de către prima instanță este una legală și temeinică.

5. Inculpatul E. Țurcan, fără a invoca careva temeii concret prevăzut exhaustiv la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, invocând dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, inclusiv cu rapoartele de expertiză medico-legală nr. 216 D din 26 iunie 2014 și nr. 270 D din 21 iulie 2014 în privința lui V. Gavriliuc, cu declarațiile părții vătămate V. Gavriliuc care și-a schimbat depozițiile susținând că de fapt nu a fost tamponată de inculpat.

În opinia recurentului instanțele de fond la soluționarea cazului, nu au ținut cont de declarațiile martorului N. Lazar, din care rezultă că inculpatul a fost impus forțat să întocmească recipisă și amenințat de rudele părții vătămate, precum și de către organul de urmărire penală să recunoască vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Mai mult, recurentul susține că nu a beneficiat de serviciile calitative ale apărării, care de fapt l-a dus în eroare convingându-l să recunoască vinovăția, în vederea aplicării art. 55 Cod penal, ceea ce nu a avut loc.

În recursul ordinar, recurentul a reiterat, că i-a acordat ajutor medical primar părții vătămate și vinovat de săvârșirea infracțiunii nu se consideră.

6. Asupra recursului ordinar declarat de inculpat, procurorul a depus referință, solicitând respingerea acestuia din motiv că argumentele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzută la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, luând în considerație și argumentele expuse în referință, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Așadar, pornind de la expunerea argumentelor privitor la soluția de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de inculpat, Colegiul penal amintește că potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute exhaustiv de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Din textul recursului declarat de inculpat se constată, că în drept, cu toate că nu a invocat temeiul concret, acesta își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de

apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizînd criticele formulate, prin prisma temeiurilor circumscrise cazurilor de casare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs apreciază argumentele invocate de recurent ca fiind nefondate, avînd în vedere în acest sens următoarele considerente.

La caz, se constată că titularul cererii de recurs critică soluția instanței de apel, de altfel și cea a primei instanțe sub aspectul vinovăției, invocînd astfel dezacordul său cu modalitatea de apreciere a probelor.

În probarea alegațiilor invocate, recurentul a descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lui nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creîndu-se astfel impresia că instanța este părtinitoare.

Însă, verificînd materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelurilor instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptînd o soluție corectă privitor la menținerea condamnării în privința inculpatului E. Țurcan în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Ori, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4. din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decît cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, instanța de recurs nu va examina criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede, că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică, că pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptând o soluție corectă în speță.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului E. Țurcan în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în cauza deferită judecării, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către prima instanță, cât și de cea de apel, iar alegațiile recurentului în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând nici un suport probator.

Distinct de considerentele menționate, Colegiul penal relevă, că alegațiile recurentului prin care se susține, că *nu a beneficiat de serviciile calitative ale apărării care l-a dus în eroare prin faptul că și-a recunoscut vina*, sunt neîntemeiate, ori, instanța de apel în acest sens corect a menționat, că pe faptul dat, inculpatul nu s-a adresat la organele competente, mai mult, la materialele acumulate la urmărirea penală, careva obiecții în sensul dat nu există.

Pe cale de consecință, se reiterează, că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și întemeiată.

În virtutea considerentelor expuse constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și cea de apel în privința inculpatului E. Țurcan, nefiind identificată de instanța de recurs prezența erorilor judiciare prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate sub acest aspect de către titularul cererii de recurs.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de inculpatul **Țurcan Eugeniu Vladimir**, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 06 mai 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev